

Sygn. akt I ACa 506/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Roman Dziczek

Sędziowie: SA Edyta Jefimko

SO del. Małgorzata Rybicka-Pakuła (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Rudnik

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2012 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...)z siedzibą w R. (Holandia)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o ochronę praw z rejestracji wspólnotowych znaków towarowych

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 marca 2012 r.

sygn. akt XXII GWzt 34/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie drugim po słowach: „za jego zgodą” dodaje: „stanowiącą własność pozwanej”;

b) w punkcie trzecim opublikowanie ogłoszenia nakazuje przy użyciu czcionki Arial Narrow w rozmiarze 10 zamiast 12;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od (...) z siedzibą w R. (Holandia) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 2420 (dwa tysiące czterysta dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 506/12

UZASADNIENIE

Spółka (...) z siedzibą w R., odwołując się do postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia jej roszczeń w stosunku do pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. wydanego w dniu 13 grudnia 2011r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych, pozwem z dnia 23 grudnia 2011r., wniosła o:

1. zakazanie (...) Sp. z o.o. w W. przywozu, wprowadzania do obrotu, oferowania i składowania w tych celach oraz reklamy herbaty opatrzonej znakami towarowymi (...) nr(...), (...), (...) i (...), która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) przez powoda lub za jego zgodą,

2. nakazanie pozwanej wycofania z obrotu z terytorium EOG herbaty opatrzonej tymi znakami towarowymi (...) nr(...), (...), (...) i (...), która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu na tym obszarze przez powoda lub za jego zgodą.

Nadto powódka wniosowała o podanie wyroku do publicznej wiadomości, poprzez dwukrotne opublikowanie w ogólnopolskim wydaniu dziennika (...), na pierwszej stronie redakcyjnej poświęconej ekonomii, ogłoszenia wielkości 10% powierzchni strony, przy użyciu czcionki Times New Roman 12, obejmującej dane stron oraz fakt wydania wyroku uznającego naruszenie przez pozwaną praw powoda do przedmiotowych znaków towarowych.

(...) Sp. z o.o. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu. Nie negując twierdzeń o wprowadzeniu przez pozwaną do obrotu herbaty (...), Spółka powołała się na dobrą wiarę, wyjaśniając, że nie miała żadnych podstaw, aby podejrzewać, iż nabywając ww. towar od spółki (...) Sp. z o.o. w W. naruszyła prawa wyłączne powoda, a o bezprawności swego działania dowiedziała się dopiero z wezwania przesądowego. W ocenie (...) Sp. z o.o. w W., powód ma niejasny system produkcji i dystrybucji herbaty oraz licencjonowania używania znaków (...), nie oznacza on swych towarów w sposób jednoznacznie wskazujący ich przeznaczenie na określony rynek.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2012r. Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie 1 zakazał pozwanej przywozu, wprowadzania do obrotu, oferowania i składowania w tych celach oraz reklamy herbaty w opakowaniach opatrzonych znakami towarowymi (...) nr (...), (...), (...) i (...), która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) przez powoda ani za jego zgodą.

W punkcie 2 wyroku Sąd nakazał pozwanej wycofanie z obrotu z terytorium Polski herbaty w opakowaniach opatrzonych znakami towarowymi (...) nr (...), (...), (...) i (...), która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) przez powoda ani za jego zgodą, zobowiązując w punkcie 3 pozwaną do dwukrotnego opublikowania, w odstępnie tygodnia, na własny koszt w ogólnopolskim wydaniu dziennika (...), na pierwszej stronie redakcyjnej poświęconej ekonomii, ogłoszenia wielkości 1/10 powierzchni strony, przy użyciu czcionki Arial Narrow 12, o treści „Wyrokiem wydanym 5 marca 2012r. Sąd Okręgowy w Warszawie zakazał (...) spółce z o.o. w W. przywozu, wprowadzania do obrotu, oferowania i składowania w tych celach oraz reklamy herbaty w opakowaniach opatrzonych znakami towarowymi (...) nr (...), (...), (...) i (...), która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) przez powoda ani za jego zgodą”. Oddalając powództwo w pozostałej części, Sąd Okręgowy ustalił opłatę ostateczną na kwotę 3.000 zł i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.697,00 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok został wydany na podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

(...) z siedzibą w R. jest uprawniony z rejestracji w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. :

- graficznego wspólnotowego znaku towarowego zarejestrowanego 25 III 2002 r. pod nr (...) z pierwszeństwem od 16 II 2001 r., o czym opublikowano 20 V 2002 r.

- graficznego znaku towarowego nr (...) - chronionego w Unii Europejskiej zarejestrowanego 12 V 2009 r., o czym opublikowano w dniu 13 X 2009 r.

- słownego wspólnotowego znaku towarowego (...) zarejestrowanego 19 III 2001 r. pod nr (...), z pierwszeństwem od 29 II 2000 r., o czym opublikowano w dniu 23 IV 2001 r.

-wspólnotowego graficznego znaku towarowego zarejestrowanego 13 IV 2006 r. pod nr (...), z pierwszeństwem od 16 II 2005 r., o czym opublikowano w dacie 22 V 2006 r., chronionych m.in. dla towarów w klasie 30 klasyfikacji nicejskiej – herbaty.

Okolicznością bezsporną, jak ustalił Sąd, jest używanie przez (...) ww. znaków dla herbaty wprowadzanej do obrotu i oferowanej w krajach Unii Europejskiej, m.in. w Polsce, produkowanej w fabrykach w B. i w K., której opakowania zawierają informację o dystrybutorze mającym swą siedzibę w jednym z państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz oznaczenie (...) in EU.

Ustalając stan faktyczny Sąd wskazał nie niekwestionowaną okoliczność importowania i oferowania przez (...) Sp. z o.o. w W. na obszarze Polski, na skalę hurtową, herbaty, wyprodukowanej na Sri Lance, w Indonezji i Egipcie, nie przeznaczonej do sprzedaży na rynku Unii Europejskiej, w opakowaniach opatrzonych wspólnotowymi znakami towarowymi (...), która nie została wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez uprawnionego ani za jego zgodą. Na opakowaniach herbaty wskazany został producent, importer i dystrybutor (...) Ltd z siedzibą w Sri Lance, (...) Ltd oraz (...) Indonesia,(...) (Malaysia) (...). Pozwana, jak przyznała, nabyła herbatę (...) od (...) spółki z o.o. w W., która sprowadziła ją z Cypru, nie dysponując zgodą powoda na używanie jego znaków towarowych (...).

Odwołując się do reguł dowodzenia, Sąd Okręgowy uznał, iż pozwana, obciążona dowodem wprowadzenia towaru po raz pierwszy do obrotu na terytorium EOG nie sprostала swemu obowiązkowi. Bez znaczenia było w ocenie Sądu powoływanie się na zachowanie należytej staranności oraz deklarowanie utrudnień w dostępności informacji o przeznaczeniu towaru ze znakami towarowymi (...).

W motywach rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy odwołał się do istoty wspólnotowego znaku towarowego, jako jednolitego tytułu ochronnego, funkcjonującego obecnie w oparciu o unormowania rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, które reguluje w sposób całościowy zasady rejestracji, wynikające z niej prawa oraz ich ochronę. Przepisy o charakterze materialno-prawnym rozporządzenia, jak zaznaczył Sąd, stanowią element polskiego porządku prawnego, znajdując bezpośrednie zastosowanie. W większości, są one powtórzeniem regulacji zawartych w Pierwszej Dyrektywie Rady nr 89/104/EWG z 21 XII 1989 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych. (Dz.U 1989 L40 str.1) Implementująca ją ustawa Prawo własności przemysłowej znajduje zastosowanie wg. Sądu wyłącznie tam, gdzie brak odpowiedniego unormowania w rozporządzeniu, w szczególności w tym zakresie w jakim odsyła ono do właściwych przepisów prawa krajowego.

Wskazując na brzmienie przepisów art.1, art. 13 i art. 102 rozporządzenia Sąd Okręgowy podkreślił, że wspólnotowy znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazywania jego używania w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium EOG pod tym znakiem przez właściciela lub za jego zgodą. Art. 9 przyznaje właścicielowi prawo wyłącznego i niezakłóconego używania znaku towarowego oraz zakazania innym osobom, niemającym jego zgody, używania w obrocie m.in. oznaczenia identycznego ze znakiem oznaczenia dla identycznych towarów lub usług. Sąd stwierdził, że ocena identyczności lub podobieństwa znaku zarejestrowanego i przeciwstawianego mu znaku (oznaczenia) powinna się opierać na ich zgodności wizualnej, fonetycznej i znaczeniowej (konceptyjnej), a oznaczenie (znak towarowy) może być uznany za identyczny ze wcześniejszym znakiem, tylko wtedy, gdy powtarza bez dokonywania zmian lub uzupełnienia, wszystkie elementy tego znaku, lub gdy rozpatrywane jako całość, wykazuje nieznaczne różnice, które nie zostaną dostrzeżone przez przeciętnego konsumenta.

Sąd Okręgowy przesądził, iż żądanie ochrony powoda oparte na normie art. 286 p.w.p. jest zasadne, albowiem (...) dysponuje prawami wyłącznymi wynikającymi z rejestracji przedmiotowych wspólnotowej znaków towarowych (...), które zostały użyte przez pozwaną spółkę bez zgody powoda w postaci identycznej z tą w jakiej zostały zarejestrowane, dla oznaczenia towarów identycznych z tymi, dla których chronione są znaki towarowe tj. herbata. W ocenie Sądu, w okolicznościach sprawy, zaistniało naruszenie wyłączności, o którym mowa w art. 9 ust.1a rozporządzenia, a spółka

(...) nie udowodniła, że zakwestionowana przez powoda herbata w opakowaniach opatrzonych znakami towarowymi (...) została po raz pierwszy wprowadzona do obrotu przez uprawnionego lub za jego zgodą.

Uznaniu zaś za zasadne zarzutu wyczerpania prawa wyłącznego sprzeciwia się oznaczenie opakowania oryginalnego produktu napisami w językach innych niż państw EU. Sporne towary były przeznaczone na rynki Sri Lanki, Indonezji, czy Egiptu i tam nastąpiło ich wprowadzenie do obrotu przez powoda, to, w braku jego zgody, nie mogą one być importowane do krajów Europejskiego Obszaru Gospodarczego i tu wprowadzane do obrotu.

Analizując materiał dowodowy sprawy Sąd Okręgowy uznał za słuszne zastosowanie względem pozwanej sankcji na podstawie art. 102 ust.1 w zw. z art. 9 ust.2 i w zw. z art. 9 ust.1a rozporządzenia Rady z dnia 26 lutego 2009r., które to normy odniesione do prawa krajowego czyniły w jego ocenie racjonalnym odniesienie orzeczonych sankcji do herbaty w opakowaniach oznaczonych przedmiotowymi znakami towarowymi, a nie samego pojęcia „herbaty”, jako produktu.

Sąd doszedł do przekonania, odwołując się do art. 286 PWP., iż żądanie usunięcia skutków naruszeń może być uwzględnione jedynie co do terytorium Polski, tj. nakazanie wycofania towaru z obrotu (pkt. 2 wyroku) może być nałożone na stronę pozwaną jedynie co do obszaru naszego kraju a nie, jak domagał się powód, Europejskiego Obszaru Celnego i w tym zakresie powództwo oddalił.

Sąd Okręgowy, nawiązując do normy art. 296 ust. 1a w zw. z art. 287 ust. 2 PWP zobowiązał pozwaną do dwukrotnego opublikowania, w odstępie tygodnia, na własny koszt, w ogólnopolskim wydaniu dziennika (...), na pierwszej stronie redakcyjnej poświęconej ekonomii, obramowanego, widocznego, ogłoszenia wielkości 1/10 powierzchni strony, przy użyciu czcionki Arial Narrow 12, informacji o wyroku wskazując, że zastosowanie większego rozmiaru czcionki drukarskiej tj. 12, a nie 10, jak wnioskował pozwany a ostatecznie zaakceptował powód było uzasadnione potrzebą zachowania proporcji pomiędzy wielkością miejsca, które ma zająć ogłoszenie, długością tekstu a wydrukiem.

W rozważaniach Sąd Okręgowy jednoznacznie przesądził, że (...) nie służy ochrona interesów gospodarczych gwarantowana ustawą z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, albowiem roszczenia z art. 18 u.z.n.k. służą wyłącznie przedsiębiorcom, prowadzącym działalność gospodarczą na polskim rynku, których interesy gospodarcze zostały bezpośrednio naruszone lub zagrożone, a ustawa nie ma zastosowania do podmiotów zagranicznych, które nie prowadzą w Polsce działalności, a jedynie są korporacyjnie powiązane z polskimi przedsiębiorcami, zachowującymi odrębność prawną i ekonomiczną, którym zbywają swoje towary lub udzielają licencji na używanie znaków towarowych, tj. nie służy powodowi który na polskim rynku nie bezpośrednio, a jedynie przez spółkę córkę.

Mając na uwadze treść punktów 1-3 wyroku, Sąd Okręgowy uznał za słuszne zastosowanie normy art. 100 zdanie 2 k.p.c. i obciążenie kosztami postępowania w całości strony pozwanej, skoro powód uległ tylko w nieznacznej części swego roszczenia.

Apelację od powyższego orzeczenia w części obejmującej pkt. 2, 3 i 6 wniosła strona pozwana, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 286 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej (Dz. U. Nr 119 z 2003 r., póź. 1117 ze zm.), poprzez jego błędną wykładnię pozwalającą na przyjęcie, że dopuszczalne jest na jego podstawie nakazanie wycofania z obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej herbaty w opakowaniach opatrzonych znakami towarowymi (...) stanowiącymi wspólnotowe znaki towarowe zarejestrowane na rzecz Powódki nr (...) nr (...), nr (...) oraz nr (...), która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez Powódkę ani za jej zgodą, bez określenia zakresu przedmiotowego takiego nakazu, mimo tego, że art. 286 PWP wyraźnie ogranicza zakres orzekania o bezprawnie oznaczonych utworach do tych, które są własnością podmiotu naruszającego prawa do znaku;
2. naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 287 ust. 2 w związku z art. 296 ust.1a PWP poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przez przyjęcie takiego sposobu i zakresu podania informacji o wyroku do publicznej wiadomości,

które prowadzi do uznania, że to roszczenie pełni także funkcję represyjną, nie zaś jak zostało to przewidziane przez ustawodawcę funkcję informacyjną, kompensacyjną, wychowawczą i prewencyjną,

3. naruszenie przepisu prawa procesowego - art. 100 zdanie drugie KPC poprzez jego zastosowanie, mimo że treść wyroku wydanego w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych w porównaniu z zakresem roszczeń objętych pozwem nie pozwala na uznanie, że Powód uległ tylko w niewielkiej części swego roszczenia, w szczególności mając na uwadze roszczenie sformułowane w pkt 2 pozwu o nakazanie Pozwanej wycofania herbaty (...) opatrzonej wspólnotowymi znakami towarowymi zarejestrowanymi na rzecz powoda z obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego, podczas gdy w pkt 2 wyroku Sąd nakazał jedynie wycofanie przedmiotowej herbaty z obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz mając na uwadze fakt oddalenia wszelkich roszczeń Powoda opartych na przepisach ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji;

4. naruszenie przepisu prawa procesowego - art. 100 zdanie pierwsze KPC poprzez jego niezastosowanie mimo, że roszczenia Powoda objęte pozwem zostały uwzględnione tylko w części, co wskazywałoby na potrzebę orzeczenia o kosztach zgodnie z treścią tego przepisu poprzez ich stosunkowe rozdzielenie.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę wyroku poprzez ograniczenie nakazu ujętego w pkt. 2 wyroku, odnoszącego się do wycofania z obrotu na terytorium Polski herbaty w opakowania opatrzonej znakami towarowymi (...) stanowiącymi wspólnotowe znaki rejestrowe nr(...), nr (...), nr (...) oraz nr (...), która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez Powoda ani za jego zgodą do opakowań herbaty będących własnością Pozwanej, oraz zmianę miejsca publikacji informacji o wyroku zapadłym w dniu 5 marca 2012r. z pierwszej strony redakcyjnej dodatku (...) ogólnopolskiego wydania dziennika (...) na drugą bądź kolejną stronę redakcyjną tego dodatku i stosunkowe rozłożenie kosztów procesu w postępowaniu w pierwszej instancji, przy uwzględnieniu, że Powód uległ w 30% swojego roszczenia.

Nadto, skarżąca wniosła o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanej kosztów postępowania w instancji odwoławczej, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 14 maja 2012r., stanowiącym replikę pozwanej na odpowiedź powoda na apelację, skarżąca wniosła o dopuszczenie dowodów z dokumentów, tj. pisma pełnomocnika powoda z dnia 7 lutego 2012r. do Zarządu (...) Sp. z o.o. w W., cennika gazety „(...)” określającego ceny reklam i ogłoszeń umieszczonych m.in. na lososiowych stronach dodatku (...) ogólnopolskiego wydania dziennika, e-maila z ofertą Biura Ogłoszeń i Reklamy dziennika „(...)”, faktur wystawionych do zapłaty przez (...) Sp. z o.o. w W. z tytułu publikacji ogłoszenia w wykonaniu wyroku zaocznego wydanego w sprawie (...) przeciwko (...) Sp. z o.o. oraz tegoż wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt XXII GWz 35/11 przez Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji, wskazując na słuszność rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie. Sąd Apelacyjny dzieląc i uznając za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, za zasadny uznał zarzut dotyczący naruszenia prawa materialnego, tj. art. 286 PWP z uwagi na brak wyraźnego określenia w treści orzeczenia zakresu przedmiotowego nakazania pozwanej wycofania z obrotu na terytorium Polski herbaty w opakowaniach opatrzonej znakami towarowymi (...) nr(...), (...), (...)i (...), która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez powoda ani za jego zgodą. Słusznym jest stwierdzenie, iż przepis art. 286 PWP w swoim literalnym brzmieniu stanowi o możliwości orzekania przez Sąd tylko w odniesieniu do tych wyrobów, które są własnością naruszcyciela. Przedmiotowe ograniczenie nawiązuje do praw osób trzecich a wycofanie wyrobów nie powinno w okolicznościach

sprawy, dotyczyć interesów innych podmiotów aniżeli naruszcyciel. Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd zawarty w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 maja 2010r.

(sygn. akt I ACa 1393/01, niepubl.), iż wyrok nie może naruszać praw osób trzecich, które nie były stroną postępowania, a zwłaszcza naruszać prawa własności gwarantowanego konstytucyjnie (art. 64 Konstytucji RP). W tym zakresie zasadnym było zawarcie w treści zaskarżonego orzeczenia stwierdzenia określającego powiązanie prawne między pozwaną Spółką a towarem, który obowiązuje jest wycofać z obrotu na terytorium Polski.

Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu ze względu na charakter roszczenia o wycofanie wytworów z obrotu, przy orzekaniu o wniosku uprawnionego należy uwzględnić wagę naruszenia, bezpośredni związek przedmiotów z naruszeniem oraz interesy osób trzecich. Roszczenie o nakazanie ma bowiem na celu przywrócenie uprawnionemu wyłączność eksploatacji dobra prawnego. Jego istotą jest wymuszenie wypełnienia obowiązku spoczywającego na wszystkich z mocy prawa. Przedmiotowy nakaz ma zapewnić wycofanie się naruszcyciela ze sfery cudzego władztwa, ale tylko w zakresie, w którym istnieje realna możliwość realizacji tegoż roszczenia.

Sąd Apelacyjny podziela prezentowany w literaturze pogląd, iż roszczenie o ogłoszenie oświadczenia w prasie stanowi swoistą konkretyzację roszczenia o usunięcie skutków naruszenia i ma za zadanie zneutralizowanie trudno uchwytnych uszczerbków majątkowych mogących łączyć się dla uprawnionego z faktem rozpoczęcia bezprawnego używania przez nieuprawnionego chronionego znaku towarowego.

Mając powyższe na uwadze oraz zasięg naruszeń prawa przysługującego powodowi, Sąd nie podzielił twierdzeń skarżącej o potrzebie zmiany miejsca publikacji informacji o wyroku z dnia 5 marca 2012r. z pierwszej strony redakcyjnej dodatku (...) ogólnopolskiego wydania dziennika na drugą bądź kolejną stronę redakcyjną tego dodatku. Postanowieniem z dnia 25 września 2012r. Sąd Apelacyjny oddalił wnioski dowodowe pozwanej zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 14 maja 2012r., uznając je za bezprzedmiotowe i spóźnione w świetle art. 381 k.p.c. Strona pozwana nie wykazała ani waloru ich nowości, ani też niemożności zgłoszenia dowodów ze wskazanych dokumentów w postępowaniu przed Sądem Okręgowym. Wyrok Sądu Okręgowego wydany w dniu 5 marca 2012r., poprzedzony był rozprawą w dacie 27 lutego 2012r., na której obecni byli przedstawiciele stron, a przedmiotem ich rozważań była m.in. kwestia kosztów publikacji w dzienniku (...).

W myśl przywołanego przez powoda orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (sygn. akt V ACa 139/2009, LexPolonica nr 238655) roszczenie o publikację treści wyroku stwarza możliwość bezpośredniego poinformowania klienteli podmiotu poszkodowanego o fakcie naruszenia prawa ochronnego, co przekłada się na renomę czy dobre imię uprawnionego. Skoro informacja taka, wskazując na fakt naruszenia i naruszcyciela, podważa zaufanie klienteli do jego oferty, to bez znaczenia dla wyrokowania w tej części, są wcześniejsze publikacje w dzienniku (...)wskazujące, jako naruszcyciela spółkę (...) Sp. z o.o. w W..

Oświadczenie, dopełniając skutków zakazu i nakazu zawartego w punktach 1 i 2 wyroku, winno realnie oddziaływać na świadomość klienteli i jej wybory. Krąg klientów i kooperantów stron, przy uwzględnieniu charakteru ich działalności oraz przedmiotu ochrony, jest szeroki i do wszystkich tych podmiotów winna trafić informacja o naruszeniu praw wyłącznych powoda i jego skutkach. Zapewnić to może w pełni, jak trafnie orzekł Sąd Okręgowy, publikacja na pierwszej stronie, a nie kolejnych, dodatku (...). W tym zakresie uwzględnione roszczenie spełnia oczekiwane przez powoda, a przewidziane prawem funkcje, tj. funkcję wychowawczą, prewencyjną i kompensacyjną. Tym bardziej, iż skarżąca nie kwestionowała faktu, iż doszło do naruszenia praw przysługujących powodowi z tytułu rejestracji wspólnotowego znaku towarowego.

Reasumując, Sąd Apelacyjny aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego co do treści, sposobu i formy publikacji, z wyjątkiem rozmiaru czcionki, w jakiej ma zostać ona dokonana. Słusznym jest bowiem twierdzenie, iż na rozprawie w dniu 27 lutego 2012r. powód przystał na zmianę rozmiaru czcionki z 12 na 10 oraz typu czcionki z Times New Romana na Arial Narrow. Tym samym uznał, iż w tym zakresie satysfakcjonującą dla niego będzie publikacja dokonana na pierwszej stronie wyżej wskazanego dziennika przy użyciu czcionki zaproponowanej przez pozwaną. W

okolicznościach sprawy, przy uwzględnieniu istoty roszczenia publikacyjnego i stanowisk stron, brak było podstaw dla jej zwiększenia.

Pozostałe zarzuty apelacji pozwanej, tj. dotyczące zastosowania normy art. 100 k.p.c. Sąd uznał za niezasadne. W świetle żądania pozwu i brzemienia zaskarżonego orzeczenia, w pełni uzasadnionym było obciążenie strony pozwanej w całości kosztami postępowania w sprawie. Wskazanie przez Sąd I instancji na brak podstaw prawnych dla uwzględnienia powództwa w oparciu o przepis ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, przy jego zasadniczym uwzględnieniu w oparciu o przepis innej, przywołanej w pozwie ustawy, czyni w pełni słusznym włożenie na pozwaną obowiązku zwrotu wszystkich kosztów na rzecz powoda.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przepis art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok dodając w punkcie drugim po słowach „za jego zgodą” słowa „stanowiących własność pozwanej” i nakazując publikację przy użyciu czcionki Arial Narrow w rozmiarze 10 zamiast 12. Odnosząc powyższe do normy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.420 zł. tytułem kosztów postępowania za instancję odwoławczą, tj. 2/3 z kwoty 5.520 zł (opłata od apelacji 3.000 zł + koszty zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych po 1.260 zł).